

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

OGLINDA PITICULUI

O chestiune de
perspectivă

Răsplata credinței

Să vezi sau
să crezi?

Liniște sufletească

Scapă de
îngrijorare

NOTA EDITORULUI CÂȘTIGĂTORII

Când eram mic uram să pierd la orice joc. N-a fost ușor să accept că nu pot da numărul perfect la zar, nu pot atinge ținta perfect și nu pot juca cartea perfectă de fiecare dată. Chiar și acum aș prefera să câștig în loc să pierd, dar nu sunt disperat să câștig cu orice preț și sunt bucuros când știu că am încercat cât am putut de bine. Mă uit la fiul meu de șase ani cum se chinuie când lucrurile nu merg așa cum vrea el și mă rog să învețe cât mai ușor această lecție.

Viața e mai mult decât câștig, indiferent la ce, însă majoritatea își fac vise despre ce rezultate ar dori să aibă. Poate suntem câștigători că ne facem o familie fericită sau avem succes în carieră, sau avem un grup unit de prieteni buni. Aceste lucruri sunt într-adevăr importante. Stă în firea umană să căutăm să avem o viață fericită, de succes, însă în calitate de creștini, scopul nostru primar este să trăim după Cuvântul lui Dumnezeu și căile Sale. Aceasta este definiția

lui Dumnezeu pentru victorie.

Iisus a fost întrebat odată care era cea mai mare poruncă. Răspunsul Lui ne ajută să vedem cum definește El viața victorioasă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”¹.

Este o definiție destul de simplă însă, bineînțeles, nu este atât de ușor de urmat, nu-i așa? Din fericire, nu suntem lăsați singuri. Lui Dumnezeu nu-i pasă cine câștigă la tenis sau la jocul de cărți, însă putem conta pe ajutorul Lui cu lucrurile care contează cu adevărat. El dorește ca noi să câștigăm la lucrurile care contează: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos”².

1. Matei 22:37-39

2. 2 Corinteni 2:14

Cum să mănânci un bizon

ESTER MIZRANY

„Nu pot să-o fac și gata, e prea mult de muncă pentru mine!” se plânse Robbie, cu disperare în ochi. L-am ajutat pe Robbie cu școala din clasa I, iar acum, la începutul clasei a II-a, era copleșit de volumul de muncă.

„Câte lecții voi avea în fiecare zi? Și în fiecare săptămână? Și în fiecare lună?” Lacrimi peste lacrimi curgeau din ochii lui când ne uitam pe planificatorul anului său școlar.

Colega mea, Angela, care preda la clasele mai mari și auzise conversația, interveni. „Știi că eu pot mânca un bizon întreg?” Robbie căscă ochii cu scepticism. „Ce? Un bizon întreg? Cum?” „Da, îl pot mânca tot. Bucată cu bucată. Șmecheria este că eu nu încerc să îndes tot bizonul deodată în gura mea.”

Cu bizonul ca inspirație, eu și Robbie am stabilit un plan pentru a-și atinge țelurile lecțiilor. Dacă și-ar fi atins țelurile săptămânii, sau ale lunii, primea o mică recompensă. Totul a mers bine și până la sfârșitul anului școlar a putut să termine tot.

Cu câteva săptămâni în urmă vorbeam cu

soțul meu despre toate lucrurile pe care le avea el de făcut. Urmau câteva termene limită, lucrurile se adunau pe masa lui iar alții îi cereau să facă mai multe decât se credea el în stare. Încercam să mă gândesc și eu la modalități prin care lucrurile puteau fi rezolvate, când Angela intră pe ușă.

Ea i-a spus soțului meu să dea jos bizonul din farfuria lui. „Poți tăia o felie pe care să ți-o pui pe farfurie, însă nu poți încăpea tot bizonul. Nu lua mai mult decât poți pe moment, dar curând întregul bizon va fi consumat.”

Cuvintele ei înțelepte mi-au schimbat și mie perspectiva. De câte ori nu am încercat și eu să pun în farfurie prea mult și am ajuns copleșită de toate câte erau de făcut? Uneori ziua mea începe cu un nor copleșitor și simt că nu sunt în stare nici măcar să mă pornesc să fac ce trebuie făcut. Atunci doar îmi amintesc: „Îmbucătură după îmbucătură. Așa se mănâncă un bizon.”

ESTER MIZRANY ESTE PROFESOARĂ ȘI MISIONARĂ PERMANENTĂ CU HELPING HAND ÎN AFRICA DE SUD.

PETER AMSTERDAM

Motiv de sărbătoare

Pe tot parcursul istoriei oamenii au marcat promovările, victoriile și ocaziile deosebite cu sărbătoriri – lucru care se continuă și în ziua de azi, așa cum ar fi zilele de naștere, aniversările, sfârșiturile de școală, promovările, Paștele și Crăciunul.

Pentru noi, creștinii, faptul că Îl cunoaștem pe Dumnezeu ne aduce o mare și profundă bucurie. Avem un motiv constant și etern de sărbătoare. De fapt, vom sărbători continuu etern în Rai.

Pe lângă minunatul dar al mântuirii, viața ne dă multe alte motive de sărbătorire. Chiar și lucrurile mărunte merită sărbătorite, deoarece

sărbătoarea ridică moralul. Și, pe lângă distracție, sărbătoarea în sine are multă valoare.

Iată cinci beneficii ale sărbătoririi.

Sărbătorirea recunoaște și mărturisește bunătatea lui Dumnezeu.

Îți face bine spiritual să te gândești la lucrurile bune, iar Biblia ne sfătuește să ne concentrăm gândurile asupra lucrurilor bune: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească”.¹

Trăim o viață în continuă mișcare, cu numeroase provocări, iar în timp ce trecem de la una la alta putem foarte ușor trece cu vederea, sau uita, lucrurile bune, lucrurile iubitoare, lucrurile

1. Filipeni 4:8

2. Psalmul 69:30

3. Geneza 1:31; 2:3

minunate și notabile care se întâmplă și merită sărbătorite. Poți fi prins ușor de nenumăratele treburi pământești și să pierzi din vedere bună-tatea lui Dumnezeu.

Cineva mi-a spus odată: „Cum tai un lucru de pe listă, imediat apar altele trei!” Nu-i așa că e adevărat? Tentația este să alergi mai tare și să încerci să faci cât mai multe. Însă nu acesta este răspunsul. După citatul clasic: „Viața este un maraton, nu un sprint”.

Sărbătorirea recunoaște realizările tale și ale altora.

Când îți atingi un țel în viață este important să ai pe cineva cu care să-l împărtășești. Se poate rezuma la un simplu prieten căruia să îi spui la telefon sau prin chat, sau să-ți postezi vestea cea bună pe vreun mediu de socializare.

Uneori aud de prieteni sau cunoștințe care fac multe progrese și trec puncte de răscruce în viațile lor. Știu că au muncit din greu și cu mari costuri și sper să se și oprească să respire și să își aprecieze succesul.

Toți avem nevoie de recunoașterea și de aprecierea eforturilor noastre. Merită să te oprești din ritmul frenetic să sărbătorești o victorie în viața ta sau în viața cuiva pe care îl iubești. Merită să îți faci puțin timp să recunoști și să apreciezi

cea ce tu sau altcineva ai realizat.

Sărbătorirea aduce în viețile noastre ocupate o pauză firească între proiecte.

Sărbătorirea te ajută să reflectezi la cât de departe ai ajuns. Dacă nu faci pauze să apreciezi și să sărbătorești când ajungi la sfârșitul unui proiect sau ai o victorie specială, bucuria victoriei sau a realizării va fi copleșită de noua listă de îndatoriri.

Când muncești din greu ar trebui să te oprești și să te bucuri, măcar pentru puțin timp, că ai împlinit acea sarcină. Ai reușit! Ți-ai atins țelul și dacă sărbătorești vei înțelege mai bine că tot efortul pe care l-ai depus, sub formă de timp, energie, muncă, bani, etc. a meritat. Investiția ta a dat roade.

Cataloghează-ți succesele și victoriile.

Când urci un munte de ore bune și ești obosit și te dor toate, îți poate fi de ajutor să privești în jos și să vezi cât de departe ai ajuns. Același lucru se aplică pentru țelurile vieții. Dacă îți măsoari sau îți marchezi progresul îți aduce un sentiment de satisfacție. De asemenea îți crește încrederea în tine, că vei reuși să ajungi la următorul marcaj și în final să-ți atingi țelul.

Îți poți aminti ușor ce ai făcut săptămâna sau

luna trecută, dar pe măsură ce lunile trec îți este tot mai greu să-ți amintești de toate obstacolele pe care le-ai trecut să ajungi la finalul țelului tău. Însă fiecare dintre acele obstacole pe care le-ai trecut este o victorie care merită sărbătorită, iar pentru unii dintre noi, felul cum ne putem reaminti ceva este să-l scriem.

Dacă ne notăm acele realizări, în câteva luni, sau un an, vom fi surprinși cât de multe am făcut. Asemănător cu numărarea binecuvântărilor, numărarea victoriilor și pașilor de progres vor însufleți credința.

Este bine să te bucuri de o victorie, fie ea și mică. Și când recunoști că ceva ce tu, sau altcineva, a făcut și a mers bine și a avut succes, îți însuflețești încrederea în tine și te încurajează pentru următoarea îndatorire. Această tactică este importantă mai ales în ceea ce privește realizările și progresul copiilor.

Sărbătorirea este „zăhărelul” mult așteptat pentru împlinirea proiectului, sau atingerea țelului.

Un lucru mult așteptat poate avea un efect foarte puternic. Dacă știi că vei sărbători, anticiparea bucuriei sau distracției îți poate da imboldul de care ai nevoie să treci linia de sosire. Unii își stabilesc dinainte răsplăți pentru ei înșiși, lucruri care le plac și la care să privească când se chinuie cu o muncă sau un proiect mai dificil.

Dumnezeu l-a făcut pe om să sărbătorească. El ne-a spus să-L slăvim, să-L glorificăm pentru lucrurile minunate pe care le-a făcut, „prin laude Îl voi Preamări”.³ Este o poruncă să sărbătorim!

Chiar și Dumnezeu sărbătorește. Când a creat lumea, se spune: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune... Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse”.³ Chiar și Dumnezeu își poate face timp să privească peste lucrarea

mâinilor Sale și să se odihnească după munca Sa, atunci și noi o putem face.

Ai putea întreba: *Dar cum rămâne cu situațiile în care lucrurile nu merg bine?* Chiar dacă nu ai nimic monumental de sărbătorit, poți căuta mai adânc să găsești acea „nestemată de sărbătorit”, chiar și ceva ce se întâmplă în mod regulat pentru care nu ți-ai făcut niciodată timp de sărbătorit.

Zilele trecute am citit această poveste de Mike Robbins și mi-a atras atenția:

Cu câțiva ani în urmă eram într-un taxi în Houston, venind acasă de la aeroport după ce am avut o prelegere la Chevron. Am avut o conversație interesantă cu taximetristul despre viață, familie și starea culturii noastre în America. Șoferul mi-a spus că era de loc din Etiopia, însă trăia în State de vreo 12 ani.

L-am întrebat: „Ce părere ai despre cultura americană, ținând cont că nu ai crescut aici?” A făcut o pauză destul de lungă să se gândească, apoi mi-a răspuns: „Pot fi sincer cu tine?”. I-am spus: „Bineînțeles”. El mi-a zis: „Cred că majoritatea din această cultură sunt niște răsfățați”.

„De ce spui asta?” l-am întrebat, puțin surprins de răspunsul lui.

„Mike”, mi-a spus el, „Eu sunt din *Etiopia!* Aici fiecare zi este o zi bună! Nu înțeleg de ce oamenii nu merg peste tot cu brațele ridicate spunând 'MULȚUMESC! MULȚUMESC! MULȚUMESC!' ”.⁴

Nu-i așa că e adevărat? Mai ales pentru aceia dintre noi care îl cunoaștem pe Dumnezeu, noi ar trebui să umblăm cu mâinile în aer, spunându-i „mulțumesc” din nou și din nou, fiindcă suntem atât de binecuvântați.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI,
MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII
ORGANIZAȚIEI THE FAMILY
INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ
DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL
ORIGINAL.

4. Mike Robbins este orator motivațional și life coach.

JOYCE SUTTIN

Oglinda piticului

În sfârșit am schimbat ceva ce m-a descurajat ani la rând. Cu câțiva ani în urmă montasem o oglindă ieftină pe dosul ușii de la dormitor, cât ușa de mare. Însă lucru ciudat cu această oglindă că era cam ca o oglindă din aceea de la iluzii optice. Cu cât te îndepărtați de ea te arăta mai mic și mai gras. Unii din prietenii mei o numiseră în glumă „oglină piticului”, fiindcă dacă stăteai în capătul celălalt al camerei arătai aproape ca un pitic (hobit).

De-a lungul anilor m-am obișnuit cu asta. Când probam articole de îmbrăcăminte și mă uitam în oglindă gândeam în sinea mea *Nu arăt chiar așa de rău pe cât se vede*. Însă cu timpul oglinda a început să mă afecteze. Mă priveam în oglindă și îmi ziceam că arăt oribil.

Dar în dimineața asta am probat o rochie frumoasă și când m-am privit în oglindă nu am mai suportat. Oglinda piticului îmi spunea că arăt oribil, iar eu refuzam să cred asta. Am luat o surubelniță, am scos șuruburile și am dat jos oglinda și am schimbat-o cu alta din alt dormitor.

Oglinda mea cea nouă nu a făcut miracole. Însă cel puțin mă arăta așa cum eram. Nu mă arăta nici mai înaltă și mai slabă, dar îmi dădea părerea ei sinceră despre mine, ceea ce este mai sănătos pentru mine. Puteam primi o opinie realistă despre cum arătam, fără să hotărâsc mereu dacă îmi spune adevărul sau nu.

Lucrul acesta cu oglinda piticului m-a făcut să mă gândesc dacă nu am și alte oglinzi ale piticului în viața mea? Ce alte lucruri nu îmi dau o părere sinceră despre mine? Există oameni care nu mă văd așa cum sunt și încearcă să reflecte ceva diferit înapoi către mine? Am lucruri materiale sau poze care nu sunt o reflectare exactă a ceea ce sunt? Oare portretizez și eu cu adevărat omul pe care Dumnezeu îl dorea când m-a creat pe mine? Privesc cu claritate lucrurile din viața mea sau permit să fie distorsionate? Sunt influențată de lucrurile disproporționate?

Singura modalitate prin care poți vedea lucrurile așa cum sunt este să ai o reflecție sinceră și corectă. Singura modalitate de a găsi acea reflecție este că cauți intens adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu, apoi să schimbi ceea ce trebuie schimbat, fără să exagerezi defectele minore sau să distorsionezi proporția lucrurilor.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ ȘI
SCRIITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO,
SUA.

MISTY KAY

Răsplata credinței

„Vai! Domnul meu, cum vom face?” l-a întrebat servitorul pe Elisei.

Împăratul lui Aram (Siria de astăzi) era în război cu Israelul din vechime și a trimis o armată în orașul Dotan ca să-l prindă pe profetul Elisei. Aceștia au mășăluit noaptea, iar dis-de-dimineață, când servitorul lui Elisei s-a trezit, armata cu cai și care înconjurase cetatea.

„Nu te teme”, i-a răspuns profetul, „căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei”. Iar Elisei s-a rugat: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”.

Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care

a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei. (Aceste lucruri sunt scrise în Biblie, în 2 Regi 6:8-17. Citește și restul capitolului ca să afli finalul uimitor al acestei întâmplări!)

În acea situație armata îngerească era deja acolo, însă servitorului lui Elisei îi era frică pentru că nu o vedea. De ce trebuie întotdeauna să vedem ca să credem? Doar avem promisiunea biblică: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale”.¹ Oare nu ne este de ajuns doar să credem în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu?

A vedea este o răsplată a faptului că am crezut și nu invers.

Dar de ce trebuie să fie așa? De ce face Dumnezeu să fie așa de greu pentru noi? De ce trebuie să acceptăm totul prin credință? Răspunsul stă în acel cuvințel – „credință”. Nu

1. Psalmul 91:11
2. Ioan 20:29
3. Vezi Evrei 11:6.
4. Vezi 1 Timotei 1:12; 2 Timotei 4:7-8.
5. Evrei 12:1

ar mai fi vorba de credință dacă am vedea. Iisus i-a spus lui Toma: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”²

Dumnezeu dă multă importanță acestui principiu al credinței. De asemenea ne atribuie și mult merit pentru aceasta³, deoarece credința este un semn al dragostei și încrederii noastre în El, un semn că credem în El, în puterea Lui spirituală și în principiile pe care Le-a stabilit pentru noi în Cuvântul Său.

Noi umblăm pe cărarea prăfuită și grea a vieții, oboșiți și înpăimântați, dar în Rai vom ajunge triumfători. Îngerii vor suna din trâmbițe anunțând victoria noastră. Pentru că am rezistat atunci când părea că toată lumea era împotriva noastră. Pentru că nu ne-am scufundat atunci când furtunile vieții ne-au zguduit corabia. Satana ne-a atacat din toate părțile. A aruncat cu ce a avut mai rău în noi, dar noi am supraviețuit. Am rezistat. Ne-am străduit cât am putut noi mai bine. Am crezut! Și am câștigat bătălia pentru credință. De acum încolo ne așteaptă cununa neprihănirii.⁴

Povestea cu Elisei și servitorul lui mi-a amintit că cu câțiva ani în urmă, când eram foarte bolnavă și îmi reveneam după o luptă cu cancerul, Iisus mi-a spus că mi-a dat un „înger de mângâiere” să fie cu mine în acea situație dificilă. Mi-a dat un binecuvântat sentiment de pace, precum o aură de căldură care mă învăluia. În ciuda durerii, inima îmi era plină de recunoștință și de uimire pentru acea atingere deosebită a Raiului.

Biblia ne spune că suntem înconjurați de un „nor așa de mare de martori”⁵. În acea zi preamărită voi dori să-mi întâlnesc îngerul de mângâiere și să-i mulțumesc față în față.

MISTY KAY A SUPRAVIEȚUIT CANCERULUI ȘI FIBROMIALGIEI. ÎMPREUNĂ CU SOȚUL ȘI CEI PATRU COPII AI EI A FOST MULȚI ANI IMPLICATĂ ACTIV ÎN MUNCĂ VOLUNTARĂ ÎN ASIA.

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Iisus. – *Filipeni 4:6-7*

Viețile noastre sunt pline de supoziții. Dacă s-ar întâmpla asta, sau dacă s-ar întâmpla cealaltă; ce putem face; cum le putem suporta? Dar, dacă trăim în turnul cel înalt în locuința lui Dumnezeu atunci toate aceste supoziții vor dispărea din viața noastră. Ne vom liniști și nu vom mai avea frica de rău, fiindcă niciun rău nu poate penetra turnul înalt al lui Dumnezeu. – *Hannah Whitall Smith (1832-1911)*

O PACE PERFECTĂ

Când te încrezi cu adevărat în Dumnezeu poți avea pace în mijlocul furtunii și liniște în centrul uraganului. Aceasta îmi amintește de un concurs artistic în care participanților li s-a cerut să ilustreze pacea. Majoritatea au pictat scene pitorești de țară – liniștea absolută. Bineînțeles că și aceea era o formă de pace. Însă pacea mai greu de obținut a fost ilustrată de pictura care a și câștigat premiul. Pictura înfățișa o cascadă înpumată, iar pe o crenguță din apropiere se afla un cuib în care o păsărică stătea liniștită și cânta, în ciuda zgomotoasei căderi de apă. Așa și se testează credința, în mijlocul tumultului.

Escaladarea Muntelui Dinara

A fost o vară lungă și aglomerată cu multe proiecte și activități pentru a menține centrul nostru croat de voluntariat să funcționeze bine, iar eu și soțul meu, Paolo, așteptam cu nerăbdare o vacanță relaxantă pe coasta croată. Era încă cald, așa că am hotărât să combinăm timpul pe plajă cu cățărutul.

Doream să urcăm pe Muntele Dinara, cel mai înalt munte din Croația, așa că am adunat hărți, informații și sugestii de la localnici, orice ne-ar fi putut ajuta să ne pregătim pentru cățărăt. Ca apoi să se întâmple. În ziua dinaintea mării noastre cățărări Paolo s-a aplecat să ridice o sticlă goală de plastic și a simțit o durere ciudată în spate. Pe moment nu i-a dat importanță, dar după câteva ore de-abia se mai mișca din cauza durerii. Ne-a fost clar că în loc să ne cățărăm pe Dinara ne vom concentra în următoarele zile pe problemele lui de sănătate.

La un moment dat Paolo mi-a spus: „Urma să ne cățărăm pe Dinara dar acum escaladăm un alt fel de Dinara. Este o escaladare dificilă, dar vom ajunge în vârf. Trebuie să ne reamintim că atâta timp cât ne mișcăm picioarele înainte, vom ajunge în cele din urmă să vedem și să atingem vârful”.

Această paralelă ne-a însoțit în dificultățile noastre din următoarele zile, prin agitația când

a trebuit să chemăm ambulanța, Paolo a primit injecții anti-inflamatorii, apoi să găsim cum să ne întoarcem acasă. Au fost momente dificile, pline de surprize, însă Dumnezeu ne-a ajutat, așa cum face El întotdeauna. El a fost mereu cu noi și ne-a călăuzit impecabil, așa cum o face de fiecare dată.

Nu pare o vacanță prea fericită! ai gândi tu. Însă a fost ceea ce trebuia să fie. Am plecat cu intenția să înotăm și să ne cățărăm. Și asta am făcut! Am cățărăt un alt fel de munte și cu ajutorul lui Dumnezeu am atins vârful.

Fiecare se confruntă la un moment dat în viața lui cu câte un munte. Fie că sunt problemele de sănătate, mai serioase sau de mai lungă durată decât am trăit noi. Poate să aibă legătură cu relațiile cu alții, cu situația la lucru, sau problemele financiare. Poate te simți singur și deprimat. Indiferent de tipul de munte, când începi să urci să-ți amintești că nu știi cât de înainte ar putea fi, sau cât de mult ți-ar lua să ajungi în vârf. Dar dacă îți pui mâna în mâna lui Dumnezeu și îl lași pe El să-ți fie călăuză, El te va duce acolo.

IRENA ŽABIČKOVÁ ESTE VOLUNTARĂ
PERMANENTĂ CU PER UN MONDO MIGLIORE
ÎN CROAȚIA ȘI ITALIA.

MARIE ALVERO

DEPĂȘIREA DIFICULTĂȚILOR

Mi-am petrecut o mare parte din tinerețe călătorind cu mijloacele de transport în comun. Autobuzele în Polonia erau de obicei așa de aglomerate că pur și simplu te ținea mulțimea fără să îți lași greutatea pe picioare sau să te ții de bară. Însă noi trăiam la capăt de linie și pe măsură ce autobuzele se goleau treptat, trebuia fie să stai jos sau să te ții ca să nu cazi.

Mă duce cu gândul la lumea în care trăim. Era o vreme, nu demult de fapt, când așteptările și normele societății în lumea vestică susțineau valorile morale bazate pe creștinism. Chiar și cei care urmau alte religii sau nu aveau credință erau în mare parte dedicați „valorilor creștine generale”. Însă multe dintre aceste țări sunt acum post-creștine.

Din păcate, unii privesc credința ca pe o anti-chitate, opresivă și irelevantă pentru chestiunile lumii moderne, ceea ce poate fi descurajator. Uneori parcă simt că David este bătut de Goliat și tot ce pot face eu ca să schimb lucruri în societate este să perseverez și să rămân dedicată credinței mele și să mă rog ca Dumnezeu să facă restul.

Nu suntem în situația ca mulțimea să ne susțină în autobuz și de aceea poți să te simți singur în călătoria ta. Să îți pui amprenta în bine poate părea greu, o luptă de rezistență. S-ar putea să ne confruntăm cu opoziție. Și nu putem alege

deznodământul. Însă aceasta este clipa noastră să nu renunțăm și să descoperim câtă valoare are Cuvântul lui Dumnezeu și adevărurile Sale. Dacă suntem credincioși, am și învins, fiindcă Cel ce este în noi este mai mare decât orice obstacol!¹

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

Dacă nu L-ai întâlnit încă pe Cel care are puterea să te ajute să faci schimbările pe care le dorești dar și să vindece, să protejeze și să dăruiască viață veșnică, îl poți întâlni chiar acum invitându-L pe Iisus în viața ta. Roagă-te această scurtă rugăciune:

Dragă Iisus, îți mulțumesc că ai venit pe pământ și ai murit pentru mine ca să fiu iertat de păcatele mele, să simt iubirea și grija Ta aici și acum și să am promisiunea vieții veșnice în Rai. Deschid ușa inimii mele și Te invit să vii. Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să mă ajuți să te cunosc mai bine prin citirea Cuvântului Tău din Biblie. Amin.

1. Vezi 1 Ioan 4:4.

IRIS RICHARD

Dorința de a trăi

Anul trecut, în timpul unuia dintre proiectele noastre de ajutorare într-o comunitate săracă, l-am întâlnit pe Benson, un tânăr reporter liber-profesionist. El s-a oferit să ne facă câteva fotografii profesionale pentru pagina noastră de web. Cu altă ocazie Benson ne-a cerut să ne rugăm pentru el în ceea ce privește o dificultate cu care s-a confruntat mare parte din viața sa și care încă îl afecta negativ. Să vă spun povestea lui.

Benson era primul născut a unui cuplu tânăr ce trăia într-un sătuc de pe malul lacului Victoria, din Kenya. Din păcate, viața simplă și fericită a familiei sale luă o întorsătură nefericită când mama lui muri de malarie. Tatăl lui se căsătorii cu o femeie care avea deja două fete. Și după cum este obiceiul în unele comunități rurale africane, soțul luă și o a doua soție. Deși avea doar șase ani și era primul născut al tatălui, Benson era neplăcut și disprețuit de mamele lui vitrege geloase, care îl numeau șobolan.

O foamete făcu familia să meargă în capitală, unde au trăit într-o cocioabă din mahalaua

Kibera. Tatăl lui Benson era în mare parte plecat fiindcă își căuta de lucru, iar acasă Benson era pe ultimul loc când era vorba să primească mâncare sau îngrijire. Femeile îl băteau adesea și nu îl trimiteau la școală ca să facă muncile lor. La zece ani Benson a fugit de acasă.

A ajuns parte dintr-un grup de copii ai străzii și a fost obligat de liderii grupului să cerșească. A trăit viața unui paria, supus înfometării, violențelor și respingerii, și a ajuns auroloc ca să scape de disperare. După trei ani groaznici, subnutrit și dependent de substanțe, aproape că și-a pierdut speranța. Însă mai exista adânc în el o scânteie de credință și sentimentul că Dumnezeu încă avea un plan pentru viața lui.

Din fericire pentru el, când tatăl lui a reușit să obțină un venit regulat, l-a căutat și l-a adus acasă. Deși era slăbit și bolnăvicios, avea dorința să trăiască și și-a revenit curând. La școală, un profesor bun l-a luat sub aripa sa și l-a meditat suplimentar gratuit, ceea ce l-a ajutat să recupereze anii pierduți. De fapt, performanțele lui deosebite au atras atenția unui binevoitor care l-a sponsorizat pentru liceu. Se părea că în sfârșit viața lui Benson mergea bine.

Însă atunci soțiile tatălui aveau deja 11 copii tineri, iar atitudinea lor față de el nu se îmbunătățise. Viața din familia lui i se părea insuportabilă, așa că la 15 ani a fugit din nou.

S-a alăturat unei trupe de dans, care îi plăcea mâncarea și chiria pentru o cameră micuță, în timp ce și-a terminat liceul. Îi plăcea fotbalul și fiindcă era dispus să se antreneze din greu

a ajuns în echipa națională de fotbal, dar iar s-a întâmplat ceva rău. Și-a rupt piciorul, iar fractura multiplă i-a spulberat visul pentru un viitor promițător.

Supărat pe Dumnezeu și frustrat de viață, s-a alăturat unui grup de tineri deziluzionați și fără slujbe care se țineau de furțișaguri. În acele luni de nesiguranță i-a trecut de multe ori prin minte ideea de sinucidere, însă o mică undă de speranță încă i-a rămas în inimă.

După ce a condus niște fotografii străini într-un tur prin mahalale a primit cadou de la ei un aparat foto ieftin. Atunci și-a descoperit pasiunea pentru fotografie și a început să surprindă diferitele aspecte ale vieții grele din cartierul lui. Era încă prins în ciclul vicios al îngrijorării, anxietății și reproșului, dar era disperat pentru o cale de scăpare.

Dumnezeu i-a aruncat din nou un colac de salvare când talentul său a atras atenția unei organizații de caritate care l-au sponsorizat să facă facultate și astfel a obținut o diplomă de film/fotografie și jurnalism. Avea acum ocazia să călătorească și să se educe în continuare și astfel a devenit jurnalist liber-profesionist. A produs câteva documentare care au fost difuzate de canale de televiziune cunoscute și astfel a avut ocazia să atragă atenția asupra unor clase de oameni marginalizați și a descoperit un nou scop în viață.

Probabil că majoritatea dintre noi nu am trecut prin dificultățile lui Benson, dar am putea mărturisi că am simțit iubirea, grija și protecția lui Dumnezeu în viețile noastre, poate sub forma unui străin binevoitor care ne-a venit în ajutor, sau vreo altă formă de intervenție divină. Deși momentele dificile ne întunecă viziunea și credința, Dumnezeu nu ne abandonează niciodată și ne va susține prin dificultățile vieții.

IRIS RICHARD ESTE CONSILIERĂ ÎN KENYA, UNDE LUCREAZĂ ACTIV ÎN COMUNITATE ȘI ÎN MUNCĂ MISIONARĂ DIN 1995.

Liniește , sufletească

MARIE STORY

Eu sunt din fire o persoană care se îngrijorează mereu. Aproape tot timpul ceva mă preocupă și mă îngrijorează.

De asemenea mă descurc foarte bine să fac mai multe lucruri deodată. Pot să fac aproape orice și în același timp să mă îngrijorez. Spre exemplu, în dimineața aceasta încercam să petrec puțin timp în liniște, așa cum fac în fiecare zi, citind câteva pagini de devoțiune și meditând asupra textului (spun „încercam” pentru că, în același timp, mă îngrijoram în legătură cu toate câte aveam de făcut în acea săptămână, mă îngrijoram despre anumite probleme de sănătate pe care le am și despre o călătorie pe care urmează să o fac). Dintr-o dată această propoziție mi-a ieșit în evidență: „În Biblie apare de mai bine de 100 de ori expresia ‚nu te îngrijora’ ”. Se pare că Dumnezeu ne cunoștea slăbiciunea de a ne îngrijora și de a ne teme.

Copii fiind ne temem de întuneric, de Baba Cloanța și de dentist.

Câțiva ani mai târziu aflăm că Baba Cloanța nu există și că dentistul știe ce face, în schimb ne temem de bătașii de la școală, ne temem să nu fim făcuți de rușine în fața prietenilor și să nu luăm notă proastă la testul de matematică.

Apoi, după alți câțiva ani, ne temem de coșuri și aparate dentare și că nu suntem acceptați de ceilalți de vârsta noastră.

Foarte curând ajungem să ne temem de prima slujbă și să ne îngrijorăm în privința viitorului și despre ce vom deveni în viață. Te temem să nu avem eșec în școală și în relațiile sentimentale. Ne temem să nu-i dezamăgim pe membrii familiei și pe prieteni. Ne temem de eșecul financiar, ne îngrijorăm pentru fericirea și bunăstarea copiilor noștri și ne temem de boală și de moarte.

În timp ne depășim unele temeri însă, se

pare că nu ne depășim niciodată dispoziția de a ne teme.

Și nu ne este de ajutor nici conjunctura, căci în zilele noastre se pare că avem din ce în ce mai multe motive pentru care să ne temem. Citește ziarele sau uită-te la știri la televizor și vei înțelege la ce mă refer – războaie, crime, terorism, boli incurabile, dezastre naturale sau provocate de om și, bineînțeles, situația economică mizerabilă din lume și ramificațiile acesteia.

În Biblie Dumnezeu are un răspuns pentru fiecare dintre aceste temeri:

„Dificultăți la locul de muncă? Colegi răi care

1. Vezi Deuteronom 31:6.

2. Vezi Isaia 54:14

3. Vezi Psalmul 46:2

4. Vezi Psalmul 23:4

5. Vezi Isaia 51:7.

6. Vezi Luca 12:7

7. Vezi Luca 12:32

8. Vezi 1 Petru 5:7

9. Vezi 2 Timotei 1:7

încearcă să-ți faci probleme? Nu te îngrijora! Fii de partea Mea iar Eu voi rezolva problema!”¹

„Te îngrijorează războiul și terorismul? Nu te teme! Pune-ți viața și familia în grija Mea iar Eu voi avea grijă de voi.”²

„Te temi de dezastre naturale? De cutremure, tsunami sau uragane? Nu te teme! Eu te protejerez. Iată cea mai bună poliță de asigurare pe care o poți dori!”³

„Ai vreo suferință fizică? Poate chiar te lupți cu o boală ce îți pune în pericol viața? Să nu-ți fie frică. Eu voi fi alături de tine prin toate, să te mângâi și să te țin de mână.”⁴

„Ai fost acuzat pe nedrept și te îngrijorezi cum îți vei salva reputația și viitorul? Nu te îngrijora. Eu știu ce este adevărat și voi face în așa fel încât adevărul să iasă la lumină.”⁵

„Lumea poate fi un loc înspăimântător! Multe lucruri rele se întâmplă tot timpul. Poate trăiești într-o zonă periculoasă și asta te îngrijorează uneori. Nu te teme. Dacă Eu am grijă de păsările și de flori, de ce nu aș avea grijă și de tine? Tu ești de neprețuit în ochii Mei.”⁶

„Văd că te îngrijorezi despre cum să-ți susții material familia. Ți-a fost greu în ultima vreme, iar facturile se tot adună. Nu te teme. Lumea și tot ce este în ea sunt ale Mele, iar Eu Mă bucur să pot să-ți dau tot ce ai nevoie. Tot ce trebuie să faci este să-Mi ceri.”⁷

Meditând mai mult pe acest subiect am ajuns la concluzia că Dumnezeu a gândit o rezolvare pentru fiecare dificultate posibilă. Pentru fiecare temere de-a noastră El are o soluție. Și, mai mult, Lui îi face plăcere să se îngrijească de noi! El nu ne consideră un deranj când venim la El cu temerile noastre. Din contră, precum un Tată iubitor, ceea ce este, El ne ridică și ne spune cu blândețe: „Înțeleg. De ce nu lași îngrijorarea în seama mea?”⁸

Apostolul Pavel a scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință”.⁹

MARIE STORY TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA, UNDE LUCREAZĂ CA ILUSTRATOR LIBER-PROFESIONIST ȘI CONSILIERĂ VOLUNTARĂ ÎNTR-UN CENTRU PENTRU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

DRUMUL CĂTRE VICTORIE

Dificultatea urcuşului nu-l opreşte pe alpinistul hotărât; lui îi place provocarea. Nimic nu îl opreşte să meargă înainte până ce își atinge ţelul. Nicio piedică nu îl face să se întoarcă. Când priveşte la stâncile abrupte din faţa lui el nu se gândeşte la pericole, ci se uită după crăpăturile şi bucaşile de care se poate ţine ca să ajungă în vârf. Duritatea situaţiei sau efectul pe care îl are urcatul asupra trupului său nu îl opresc, căci gândul triumfului îl împinge

înainte.

Tot aşa şi în viaţă există multe obstacole de trecut, însă fiecare obstacol trecut devine un obstacol pe care îl laşi în urmă. Când îți este greu sprijină-te pe Mine. Lasă-Mă să te conduc și să te călăuzesc în sus, pe stâncile colțuroase. Eu cunosc toate locurile periculoase și cum să le treci. Împreună vom reuși să trecem orice obstacol, împreună vom ajunge în vârf și împreună vom înfige acolo steagul victoriei.